

julens vara

Det är vitt. Vit är världen. De resterande färgerna syns borttonade i utanförskapets

blickar. Här drar sig kropparna mot meningsfullhetens knappa tecken. De som

inte syns med blotta ögat. Trots allt ser vi världen. Om än ur skilda vinklar.

Hon noterar intresset för julen. Om inte annat ur deras betraktelser kring den.

Julen går inte att fly från. Vi urskiljer oss. Definierar oss ur den. I vårt sätt att

närma oss. Den är en absolut. En tydligare dröm finnes knappt. Dess attiraljer

upphängda även i de mest nötta boningar. Spruckna familjer.

Den här julen var en dag helt utan magi. Den starkaste glädjen bestod i att betrakta

hur människor som inte tål varandra ses för att viljan att tillhöra vann över hopplösheten. Det näst vackraste i att se den livsglädje som ljud ur varje ven i en femårings ivriga öppnande av allt för många klappar.

Vit var mitt hjärta denna jul. I avsaknaden fanns den. Skrek ut sin längtan.

Likt ett porträtt hängde den. Som det mest synliga tecken på en långsam process om nednött sekularisering i sin linda. Hon var en annan människa. Som den där sista

pusselbiten som får hela bilden att framträda. Likt en terapeutisk resa år efter att jag

levt med sorgen av de dyrköpta erfarenheterna. En dag sker det. Jag har på allvar lagt något märkbart bakom mig.

Precis så var min julafton. Om det var gott eller ont visste hon inte. Det bara var.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten